

hayratın kurucularının kabirlerini ayrı ayrı cami ve mescidlerin yanında göstermiştir. Tahsin Öz, gerek mescidin bânisi gerekse yıkılması tarihi hususunda hatalı bilgiler vermektedir (*İstanbul Camileri*, I, 61, not 116).

İstanbul Vakıfları Tahrir Defteri'nde bu mescid hakkındaki bir kayıttan, vakfiyesinin 907 yılı Safer ayında (Ağustos - Eylül 1501) Mevlânâ Mehmed b. Mustafa imzasıyla düzenlendiği anlaşılmaktadır. Ayrıca mescide su kemeri (Bozdoğan Kemeri) yakınında ve Galata'da mülkler vakfedilmiştir. Aynı defterdeki diğer kayıtlara göre 943 Zilkadesine (Nisan 1537) kadar daha başka hayır sahipleri de vakıflar yapmışlardır. Buna göre Fîruz Ağa Mescidi II. Bayezid dönemi yapılarından olmalıdır.

İstanbul'un büyük yangınlarından bazıları bu bölgeden geçtiğine göre Fîruz Ağa Mescidi'nin de ilk şeklini koruyamadığı muhakkaktır. 1944-1945 yıllarında Atatürk bulvarının etrafı istimlak edilerek açıldığında, cadde üzerine isabet etmemesine rağmen Fîruz Ağa Mescidi de yıktırılarak yok edilmiştir. Buna gerek olmadığı eski şehir planlarından anlaşılır; nitekim mescid, günümüzde ayakta olan Gazanfer Ağa Medresesi ile aynı hizada bulunuyordu.

Minareli, dikdörtgen planlı, üstü kiremitli ahşap çatı ile örtülü, iddiasız küçük bir yapı olan Fîruz Ağa Mescidi duvarla çevrili bir avlunun içindeydi.

BİBLİYOGRAFYA :

İstanbul Vakıfları Tahrir Defteri 953 (1546), s. 230-231, nr. 90; Ayvansarayî, *Hadikatü'l-cevâmî*, I, 158; a.e.: *Camilerimiz Ansiklopedisi* (haz. İhsan Erzi), İstanbul 1987, I, 216; Tahsin Öz, *İstanbul Camileri*, Ankara 1962, I, 61; W. Müller-Wiener, *Bildlexikon zur Topographie Istanbul*, Tübingen 1977, s. 273'teki plan (mescidin yeri hakkında); *Fâtih Camileri ve Diğer Târihî Eserleri* (haz. Fatih Müftülüğü), İstanbul 1991, s. 100; R. Ekrem Koçu, "Fîruzâğa Mescidi", *İst.A*, XI, 5797-5798.

SEMÂVİ EYİCE

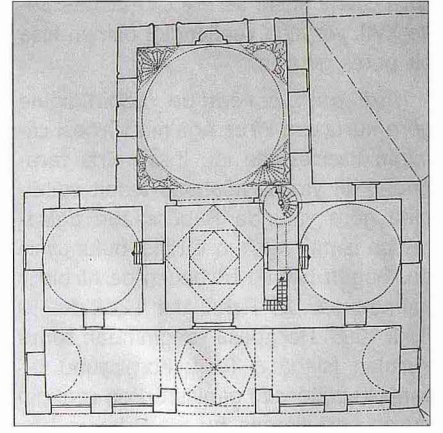
FİRUZ BEY CAMİİ ve MEDRESESİ

Milas'ta
Menteşeoğulları dönemine ait
cami ve medrese.

Milas'ın Burgaz mahallesinde, Hisarbaşı ve Yeldeğirmeni mevkiğini birleştiren yol üzerinde yer alan yapıların, caminin girişindeki dört satırlık sülüs hatlı ve 26 Safer 797 (21 Aralık 1394) tarihli Arapça kitâbeden Osmanlılar'ın Men-

teşe valisi Fîruz Bey tarafından inşa ettirilmiş olduğu öğrenilmektedir. Halk arasında Kurşunlu Cami adıyla da tanınan cami, mavi damarlı mermer kaplamalarından dolayı Evliya Çelebi'nin *Seyahatnâme*'sinde Gökcamii şeklinde zikredilmiştir. İnşaat tarihi Osmanlılar'ın Milas'taki ilk hâkimiyet dönemine (1390-1402) rastladığı için bazı araştırmacılar yapıları erken Osmanlı eseri olarak değerlendirmekte iseler de plan tipi dışındaki mimarileri Beylikler döneminin devamı niteliğindedir.

Cami, Anadolu'da özellikle Osmanlı döneminde XIV. yüzyılın ikinci çeyreğinden itibaren yaygın biçimde ortaya çıkan ve "zâviyeli camiler" denilen yapıların önemli bir örneği olup cephe düzenlemesi, teknik özellikleri, süslemeleri ve kullanılan malzeme yönünden yöredeki Mentеше Beyliği camileriyle büyük benzerlikler gösterir. Bundan dolayı Balat'taki 1402 tarihli İlyas Bey Camii'nde çalışan ustalarla aynı atölyeye mensup ustalar tarafından yapılmış olabileceği düşünülmektedir (Goodwin, s. 31). Yapı bu tipin örnekleri arasında gelişmiş mekân anlayışı, örtü sistemindeki çeşitleme, cephe düzenlemesi, malzeme - teknik özellikleri ve süslemesi açısından Ortaçağ Türk mimarisi içinde oldukça önemli bir yere sahiptir. Birçok defa onarıldığı anlaşılan yapının üst kısımları ile kuzeyindeki şadırvan XIX. yüzyıl eseridir; minberin ve kapı kanatlarının da 1875 yılında İstanbul'a götürüldüğü ve yerlerine yenilerinin yapıldığı bilinmektedir. 1824-1826 yıllarında Milas'ı ziyaret eden Avusturyalı seyyah A. von Prokesch, cami çevresinde içinde zambaklar yetişen bir mezarlığın bulunduğu söz etmektedir. Ancak bu hâzireden günümüze bazı eski fotoğraflar

Firuz Bey Camii'nin planı

larla (bk. Ayverdi, rs. 895) Fîruz Bey'in eşine ait olduğu söylenen bir mezar taşından başka bir iz kalmamıştır. Yapı son olarak 1974-1977 yılları arasında Vakıflar Genel Müdürlüğü'nce büyük ölçüde onarılmış, kurşun örtüleri, kubbe kasnağı sivaları, içteki kalem işleri yenilenirken çevresinde de düzenleme yapılmıştır.

Cami üç bölümlü son cemaat yeri, giriş mekânı ve bunun iki tarafında yer alan birer yan mekânla (hücre, zâviye) harimden oluşur. Kare planlı orta bölümü üçgen kuşakla geçilen sekiz dilimli kubbe ile, dikdörtgen planlı yan bölümleri beşik tonozlarla örtülü olan ve avlunun zemin kotundan iki basamak aşağıda bulunan son cemaat yeri, içteki bölünmeyi yansıtmayacak biçimde beş sivri kemerle avluya açılır. Yapının kuzey cephesinde dikdörtgen kapı ile geçilen giriş mekânı yaklaşık kare planlıdır ve üzeri bindirme tonozla örtülüdür. Buradan, ikişer basamakla çıkılan doğu-batı ekseninde açılmış birer basık kemerli kapı ile yanlardaki hücrelere geçilir. Kare planlı olan ve atlı üstlü ikişer pencere ile kuzeyden son cemaat yerine, yanlardan ve güneyden dışarıya bakan yan hücrelerden doğudaki tromplarla, batıdaki ise üçgenlerle geçilen birer kubbe ile örtülüdür. Diğer hacimlerden daha büyük boyutlu olan kare planlı ve tromp geçişli kubbeyle örtülü harime üç basamakla çıkılır. Giriş bölümü ile bu mekânın arasındaki bağlantı büyük sivri kemerle sağlanmıştır.

Yapı dıştan simetrik bir cephe düzenlemesi yansıtır. İki tarafı kapalı son ce-

Firuz Bey Camii - Milas / Muğla

maat yerinin sivri kemerlerinden ortadaki, "L" kesitli pâyeler üzerine yerleştirilmiş mukarnaslı konsollara oturur ve diğerlerinden daha yüksek tutulmuştur. Orta kısım hariç pâyelerin arası yaklaşık 1 m. yüksekliğinde mermer şebekelerle kapatılmıştır. Yan duvarlarda, zâviyelerin cephelerinde olduğu gibi altlı üstlü ikişer pencere yer almaktadır. Harimin ise üç yönde dışa açılan dörder dikdörtgen penceresi vardır; bunlardan üsttekiler basık kemerli, alınlıklı ve alçı şebekeli, alttakiler kemersiz ve demir şebekelidir. Harimin kubbesi diğerlerinden farklı olup çift kat sekizgen kasnaklıdır ve alt kasnağın doğu, güney ve batı yüzlerinde alçı şebekeli birer yuvarlak pencere bulunur. İçten bindirme tonoz örtülü olan giriş mekânının üzeri de kubbe ile kapatılmıştır. Dış cepheler çok özenli bir işçilik gösteren mavi damarlı mermer, kubbeler ise kurşun levhalarla kaplanmıştır; iç mekânlar sıvalı olduğundan duvarların yapı malzemesi anlaşılamaaktadır. Harim ve zâviye kubbelerinin kasnakları ile son cemaat yeri tonozunun iki başındaki kalkan duvarlar horasan sıvalı olup kiremit rengi görünümleriyle mavi-beyaz mermer kaplamalar üzerinde dikkat çekmektedir. Yapının kuzeybatı köşesinde, kaidesi duvar kütlelerinde yer alan silindirik gövdeli ve tek şerefeli, şerefe altı dört sıra mukarnas dolgulu kesme taş minare bulunur.

Binadaki süslemeler daha çok son cemaat yeri, giriş, mihrap ve harimin örtü sisteminde görülür. Üç sıra mukarnas şeridiyle çevrilmiş olan kapı, üstte çift renkli taş işçiliği gösteren sivri kemerli bir alınlıkla taçlandırılmıştır. Kemer alınlığının üst kısmında, dilimli kör kemerli bir çerçeve içinde kitâbe, çevresinde ise oldukça natüralist anlayışta gül, karan-

Firuz Bey Camii'nin taş süslemelerinden biri

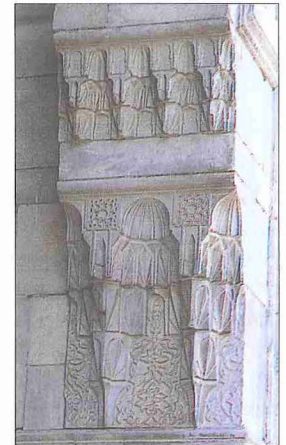
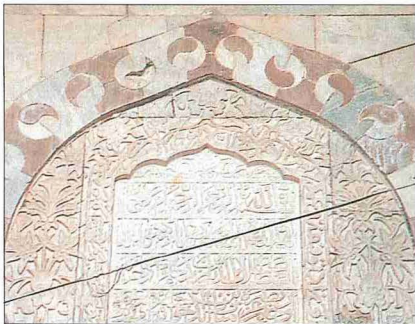
fil, yaprak motiflerinden oluşan bitkisel bezemeler yer alır; lentonun altında palmet, rûmî ve lotus motifleri dikkat çeker. Son cemaat yeri korkuluk şebekeleri dört, sekiz, on ve on iki kollu yıldız geçmelerden oluşturulmuştur ve biri diğerine benzemez. Orta kemerin üstündeki saçağı taşıyan konsollarla bunların aralarında alçı üzerinde kıvrık dal, rûmî, palmet, lotus gibi üsluplaştırılmış ve karanfil, gül, enginar yaprağı gibi natüralist işlenmiş bitkisel motifler görülür. Beyaz ve renkli mermerden yapılmış beş cepheli ve kavsarası beş sıra mukarnaslı mihrap nişinin üst bölümü kıvrık dal, rûmî, palmet ve lotuslardan oluşturulmuş girift bitkisel bezemelidir. Bu bölümün altındaki kelime-i tevhid yazılı şeridin hemen aşağısında zincire asılı üç kandil motifi dikkati çeker ve aynı motif, batıdaki yan mekânın kuzey duvarında yer alan üst pencerenin kemeri ortasında da görülür. Mihrabın çevresi iki sıra mukarnaslıdır. Mukarnasların üzerinde ikisi yarım, ortadaki tam palmet biçiminde bir tepelik vardır. Mihrabın iki yanına dikey olarak yazılmış sanatçı adlarından binanın Hasan b. Abdullah el-Bennâ, süslemelerin ise Mûsâ b. Abdullah en-Nakkâş tarafından yapıldığı öğrenilmektedir. XIX. yüzyıl yapısı mermer minber kıvrık dal, spiral ve zencirek motifleriyle bezelidir. Harimle yan mekânların örtü sistemi de özgün olmayan kalem işleriyle süslenmiş ve bunlarda çoğunlukla mavi, beyaz, kiremit kırmızısı, yeşil ve kahverengi boyalarla yapılan kıvrık dal, rûmî ve palmet motifleri tercih edilmiştir. Harimin kubbesindeki altın yaldız bezemeler de özgün değildir.

Avlunun batısında yer alan medresenin cami ile aynı tarihte inşa edildiği anlaşılmaktadır. Yapı 1964-1965 ve 1976-1977 yıllarında Vakıflar Genel Müdürlüğü'nce onarılmış ve tamamen yıkık olan örtü sistemi ihya edilmiştir. Medrese, avlunun batı kanadına kuzey-güney yö-

nünde sıralanmış yaklaşık kare planlı on altı hücreden oluşur; güneydeki ilk sekiz hücre düzgün bir biçimde yan yana dizilmiştir. Bunlardan sonra yapı kuzeydoğuya yönelmekte ve bu bölümde dört hücre, köşede de çatıya çıkışı sağlayan on bir basamaklı bir merdivenle sokağa açılan dikdörtgen bir kapı bulunmaktadır. Kapının kuzeyinde yapı doğuya yönelmekte ve bu bölümde de yine dört hücre yer almaktadır. Bugün çoğunda kimsesiz ve fakir kişiler oturan, bazıları da depo olarak kullanılan hücrelerin arka cepheleri evlere bitişmiş durumdadır.

Medresenin duvarlarının alt kısımlarında ve köşelerde kesme taş, üst kısımlarda ise moloz kullanılmıştır; kaba bir işçilik dikkati çeker. Aralarda bazı devşirme malzeme, pencere kemerleriyle bacalarda tuğla görülür. Duvarlar onarımlarda içten bütünüyle sıvanmış olup yine onarımlar sırasında takılan kapı ve pencere kasaları ahşaptır. Bütün mekânların üzeri farklı özellikler yansıtan tonoz ve kubbelerle örtülüdür. Güneydeki 2-6. hücreler, altıncısı tromp geçişli olmak üzere üçgen kuşaklarla geçilen kubbelidir. 1 ve 9-11. hücreler sivri tonoz, 7 ve 8. bindirme tonoz, 12. haç tonoz, diğerleri de çapraz tonozla örtülmüştür. Kubbe ve tonozların üzeri ise çift eğimli bir sac çatı ile örtülüdür. Mekânların hepsinde avluya açılan birer dikdörtgen kapı, 1 ve 10. hücrelerin dışındakilerde birer ocak nişi ve 1. dışında ötekilerin tamamında dikdörtgen duvar nişleriyle yine dikdörtgen mazgal tipi pencereler bulunur; 5 ve 7. hücrelerin pencereleri yuvarlak kemerlidir. Yapının kuzey ve güney cepheleri sağırdır; batı cephesi ise evler tarafından kapatılmıştır. Çatıda, kübik gövdeli ve piramidal külâhlı on dört baca bulunur. Medresenin as-

Firuz Bey Camii'nin kitâbesi

Firuz Bey Camii'nden bir taş süsleme örneği

linda yalnızca bu mekânlardan oluşmadığı akla gelmekteyse de plan tipi ve hücre sayısı hakkında herhangi bir ipucu bulunmamaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 203; K. Wulzinger, "Die Piruz Moschee zu Milas", *Festschrift der technischen Hochschule, Karlsruhe 1925*, s. 161-185; a.mlf. — v.dğr., *Das islamische Milet*, Berlin-Leipzig 1935, s. 60-68; İ. Hakkı Uzunçarşılı, *Afyon Karahisar, Sandıklı, Bolvadin, Çay, Isaklı, Manisa, Birgi, Muğla, Milas, Peçin, Denizli, Isparta, Atabey ve Eğirdirdeki Kitabeler ve Sahip, Saruhan, Menteşe, İnanç, Hamitoğulları Hakkında Malumat*, İstanbul 1929, II, 158-160; P. Wittek, *Menteşe Beyliği. XIII-XV. Asırda Garbi Küçük Asya Tarihinine Ait Tetkik* (trc. Orhan Şaik Gökyay), Ankara 1944, s. 84-87; Aşkıdül Akarca — Turan Akarca, *Milas: Coğrafyası, Tarihi ve Arkeolojisi*, İstanbul 1954, s. 93-102; Ali Kızıltan, *Anadolu Beyliklerinde Cami ve Mescitler*, İstanbul 1958, s. 119; Ayverdi, *Osmanlı Mimârîsi I*, s. 514-523, rs. 895; G. Goodwin, *A History of Ottoman Architecture*, London 1971, s. 31, 74-75; Afife Batur, *Osmanlı Camilerinde Kemer, Strüktür-Biçim İlişkisi Üzerine Bir Deneme (1300-1730)*, İstanbul 1974, s. 62, 138-139; Cahid Baltacı, *XV-XVI. Asırlarda Osmanlı Medreseleri*, İstanbul 1976, s. 566; Oktay Aslanapa, *Yüzyıllar Boyunca Türk Sanatı: XIV. Yüzyıl*, İstanbul 1977, s. 42-43; Yıldız Demiriz, *Osmanlı Mimarisinde Süsleme I: Erken Devir (1300-1453)*, İstanbul 1979, s. 627-633; Rahmi Hüseyin Ünal, *Osmanlı Öncesi Anadolu-Türk Mimarisinde Taçkapılar*, İzmir 1982, s. 12, 28; Gönül Öney, *Beylikler Devri Sanatı: XIV-XV. Yüzyıl (1300-1453)*, Ankara 1989, s. 14; Hafız Kadri, "Menteşe Emâretine Ait Âsâr-ı Kadîme", *TOEM*, V/25 (1330), s. 57-60; a.mlf., "Menteşe'de Menteşelilerden Sonraki Âsâr", a.e., V/29 (1330), s. 308-317; Semavi Eyice, "İlk Osmanlı Devrinin Dini-İçtimai Bir Müessesesi: Zaviyeler ve Zaviyeli Camiler", *İFM*, XXIII/1-2 (1962-63), s. 1-80; Besim Darkot, "Milas", *İA*, VIII, 314.

AYNUR DURUKAN

FİRŪZ ed-DEYLEMİ

(فیروز الديلمی)

Ebû'd-Dahhâk Fîrûz
(Feyrûz) ed-Deylemî
(ö. 53/673)

Peygamberlik iddiasında bulunan
Esved el-Ansî'yi öldüren sahâbî.

Aslen İranlı olup Kısra Enûşîrvân'ın Habeşliler'i Yemen'den çıkarması için gönderdiği ordu ile Yemen'e gitti ve orada yerleşti. Bazı kaynaklarda Necâşî'nin kız kardeşinin oğlu olduğu da kaydedilir. Ayrıca Ebû Abdullah, Ebû Abdurrahman künyeleriyle, Himyer'e yerleştiği için de Himyerî nisbiyle anılır.

10 (631) yılında Yemen'den Medine'ye gelen heyetin içinde yer aldı ve onlarla birlikte müslüman oldu. San'a Valisi Bâzân'ın, hem kendisinin hem de Ebnâ'nın müslüman olduğunu bildirmek üzere Vebr b. Yuhannis ile Fîrûz'u Hz. Peygamber'e gönderdiği rivayet edilmektedir. İslâmiyet'i kabul etmeden önce iki kız kardeşle evli olan Fîrûz Hz. Peygamber'in emri üzerine eşlerinden birini boşadı (Ebû Dâvûd, "Tâlâk", 25; Tirmizî, "Nikâh", 34).

Resûl-i Ekrem'in Ebnâ arasında Fîrûz'u vali seçtiği, Esved el-Ansî'nin kendisine itaat etmesi şartıyla onu yerinde bıraktığı, Hz. Ebû Bekir zamanında da bu görevine devam ettiği bilinmektedir.

Fîrûz, Yemen'de peygamberlik iddia eden Esved el-Ansî'ye karşı gönderilen İslâm ordusuna katıldı. Bir grup arkadaşıyla birlikte Esved'i öldürdü. Fîrûz ed-Deylemî'nin onu tek başına öldürdüğüne ve bu durumu öğrenen Hz. Peygamber'in kendisini övgüyle andığına dair rivayetler de vardır. Caetani'nin, Esved'i öldürdüğü sırada Fîrûz'un henüz İslâmiyet'i kabul etmediği ve Mecûsî olduğu iddiası tarihî gerçeklere aykırıdır. Esved el-Ansî'nin öldürülmesinde rolü bulunan Kays b. Meksûh, Fîrûz'un Hz. Ebû Bekir tarafından San'a'ya vali tayin edilmesi üzerine isyan etmişse de Fîrûz çeşitli kabilelerle iş birliği yaparak Kays'ı mağlûp etmiştir.

Fîrûz ed-Deylemî'nin dört hadis rivayet ettiği bilinmektedir. Kendisinden oğulları Dahhâk, Abdullah, Saîd ve başkaları rivayette bulunmuştur. Rivayetleri Ebû Dâvûd, Tirmizî, Nesâî, İbn Mâce ve Dârimî'nin sünenleriyle Ahmed b. Hanbel'in *el-Müsned*'inde yer almaktadır. Bu rivayetlerin birinde, içkinin yasaklanması üzerine Hz. Peygamber'e bağıklık yaptıklarından söz ederek bundan sonra üzümleri nasıl kullanacaklarını sorduğunu, Resûl-i Ekrem'in de ona üzümleri kurtup hoşaf ve sirke olarak değerlendirmeyi tavsiye ettiğini bildirmiştir (Dârimî, "Eşribe", 13; Nesâî, "Eşribe", 56).

Muâviye döneminde de San'a valiliği yaptığı kaydedilen Fîrûz Mısır'a yerleşti; 53 (673) yılında Kudüs'te veya Yemen'de vefat etti. Hz. Osman döneminde (644-656) öldüğü de rivayet edilmektedir. Mu-haddis ve tarihçi Şîrûye b. Şehredâr ed-Deylemî onun soyundandır.

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, IV, 231-232; Dârimî, "Eşribe", 13; Buhârî, "Megâzî", 71, "Ta'birü'r-rü'yâ", 38; a.mlf., *et-Târîhu'l-kebir*, VII, 136-137; Ebû Dâvûd, "Tâlâk", 25; Tirmizî, "Nikâh", 34; Nesâî, "Eşribe", 56; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, V, 533-534; İbn Şebbe, *Târîhu'l-Medîneti'l-münevvere*, II, 578; Fesevî, *el-Ma'rife ve't-târîh*, III, 306-307; İbn Ebû Hâtim, *el-Cerh ve't-ta'dit*, VII, 92; İbn Hibbân, *eş-Sikâh*, III, 332; İbn Hazm, *Esmâ'ü's-şahâbeti'r-ruvât* (nşr. Seyyid Kisrevî Hasan), Beyrut 1412/1992, s. 234; Beyhakî, *es-Süne-nü'l-kübrâ*, VIII, 176; a.mlf., *Delâ'ilü'n-nübüve* (nşr. Abdülmü'tî Kal'acı), Beyrut 1405/1985, V, 335-336; İbn Abdülber, *el-İst'âb*, III, 204; İbn Semüre, *Fuğahâ'ü'l-Yemen*, s. 26, 49; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, III, 496; a.mlf., *Üsdü'l-gâbe*, IV, 371-372; İbn Seyyidünnâs, *Minehu'l-midah* (nşr. İffet Visâl Hamza), Dimaşk 1407/1987, s. 228-232; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, XXIII, 322-326; İbn Hacer, *el-İşâbe*, III, 210-211; a.mlf., *Tehzîbü't-Tehzîb*, VIII, 305; Diyarbekrî, *Târîhu'l-hamîs*, II, 147; L. Caetani, *İslâm Tarihi* (trc. Hüseyin Cahid), İstanbul 1925, VII, 116-117; Köksal, *İslâm Tarihi* (Medine), X, 190-192; Abdülgaffâr Süleyman el-Bündârî v.dğr., *Mevsû'atü ricâl'il-kütübî't-tis'a*, Beyrut 1413/1993, III, 250.

AHMET YÜCEL

FİRŪZ ŞAH HALACİ

(فیروز شاه خلیجی)

(ö. 695/1296)

Halaciler hânedanının
kurucusu ve ilk hükümdarı
(1290-1296).

Delhi'deki Türk-Memlûk Sultanlığı'na (Muizziler) son vererek yerine yine Türk asıllı Halaciler sülâlesini kuran Celâled-din Fîrûz Şah'ın doğum tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Babasının "Yuğrus" (vezir) lakabını taşıması nüfuzlu bir aileden geldiğini gösterir. Balaban Han devrinde (1266-1287) sercandarlık (hükümdarı korumakla görevli muhafızların emîri) gibi mühim görevlerde bulunmuş ve Sâmâne kendisine iktâ edilmişti. Balaban'ın ölümünden sonra aile fertleri arasındaki mücadelelere karışmış, onun ailesinden Nizâmeddin'in bertaraf edilmesinden sonra da Halaç emirlerinin desteğiyle Sâmâne'den merkeze getirilerek âriz-ı memâlik tayin edilmiştir. Balaban ailesinden Muizzüddin Keykubad'ın felçolmasını fırsat bilen iki Türk emîri, Keykubad'ın küçük oğlu Keyümers'i Şemseddin lakabıyla sultan ilân ederek kendilerine büyük imkânlar sağlamışlardı. Celâleddin Fîrûz Şah'ın Bahârpür'da bulunduğu sırada oğulları, bu gelişmelerden memnun olmayan bazı emirlerle iş birliği yaparak Muizzüddin Keykubad ile oğlunu ortadan kaldırdılar ve yetmiş yaşlarındaki el-Meli-